

(λ. πρόδρομος). Ἀποστολιτικά σταφύλια Αὐλωνάρ. β) Οὐσ. συνήθως πληθ., ὁπῶραι ὠριμάζουσαι κατὰ τὸν Ἰούνιον. (α) Σῦκα Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Θράκ. Σκίαθ. Στερελλ. κ.ά. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. Συνών. ἀγιστοπολιτικά. (β) Ἀπίδια Θεσσ. (Ζαγόρ.) — Λεξ. Δημητρ. Πρω. (γ) Σταφυλαὶ Εὐβ. (Ὁρ.) Θράκ. (Αἰν.) Κέως — Λεξ. Δημητρ. Πρω.

ἀποστολικά ἐπίρρ. ἀποστολικῶς Ἡπ. Πελοπ. (Λακων.) ἀποστολικά σύνηθ. ἀπουστολῆκα Ἡπ. (Ζαγόρ.) Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀποστολικός. Ὁ τύπ. ἀποστολικῶς καὶ μεσν.

Πεζῇ (ὡς ἐπορεύοντο οἱ Ἀπόστολοι) ἐνθ' ἄν.: Θὰ πὰς ἀποστολικά. Ἀποστολικά πῆγα ἔς τὸ χωριό. Ταξιδεύει ἀποστολικά σύνηθ. Ἀποστολικῶς ἤρθαμε Λακων. Ἡρθα ἀπ' τοῦ δεῖνα μέρους ἀπουστολῆκα Ζαγόρ. Συνών. ἀποστολικάτα.

ἀποστολικᾶτα ἐπίρρ. Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀποστολικά καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ᾶτα.

Ἀποστολικά, ὁ ἰδ.

ἀποστολικὸς ἐπίθ. Ἀθ. Κρήτ. (Βιάνν.) ἀποστολιτῆς ἡ Κύπρ. ἀποστολικὸ τό, Κέρκ. Κρήτ. (Σφακ.)

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀποστολικός.

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ἀποστολιτικός 1, ὁ ἰδ.: Ἀποστολικὴ ἢ ἀποστολικεῖα τράπεζα Ἀθ. 2) Ὁ εἰς τοὺς Ἀποστόλους ἀνήκων ἢ ἀρμόζων Κρήτ. (Βιάνν.): Ἐλούστηκε, ἐχτενίστηκε ἢ κερά Παναγιά κ' ἤβαλε τ' ἀποστολικά τῆς ροῦχα (ἐκ παραμυθ.).

Β) Οὐσ. 1) Θηλ. α) Ἀγρία κερατέα ἐκ σπόρου ἤτοι ἀνεμβολίαστος παράγουσα ἐκλεκτὸν καρπὸν Κύπρ. β) Ἀνεμβολίαστος ἐλαία καὶ ὁ καρπὸς αὐτῆς Κύπρ. Ἡ λ. καὶ ὡς κύριον ὄν. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀπουστολῆκη Θράκ. (Μάδντ.) καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀποστολιτῆς Κύπρ. 2) Οὐδ. τρίκογχος σκοῦφος τῶν ἱερέων Κέρκ. Συνών. τρικαντό.

3) Πληθ. οὐδ., τὰ ἐνδύματα τὰ εἰς Ἀποστόλους ἀρμόζοντα Κρήτ. (Σφακ.): Ἐβανε ἡ Παναγιά τ' ἀποστολικά τῆς (ἐκ παραμυθ.)

Ἀπόστολος ὁ, κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Τραπ.) Ἀπόστολους βόρ. ἰδιώμ. Ἀπόστολο Καλαβρ. (Μπόβ.) Πληθ. Ἀποστόλοι Α.Ρουμελ. (Καρ.) Ἀπουστουλάδης Θράκ. (Σουφλ. κ.ά.) Ἀπουστολία τά, Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀπόστολος.

1) Ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἀπεσταλμένος, ἰδίᾳ κατὰ πληθ. ἐπὶ τῶν δώδεκα μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ ὡς ἀποσταλέντων διὰ νὰ κηρύξουν εἰς τὰ ἔθνη κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Οἶν.): Οἱ δώδεκα Ἀπόστολοι κοιν. Κι ὁ Χριστὸς ἠπέρασε μὲ δώδεκ' Ἀποστόλοι καὶ τοῦ λέει (ἐξ ἐπιδ.) Κίμωλ. || Παροιμ. φρ. Ἀπόστολοι ἐκ περάτων (ἐπὶ συρροῆς πλήθους μακρόθεν ἐλθόντος. Ἡ φρ. ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς γλώσσης) ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,393 || Παροιμ. Δώδεκα Ἀποστόλοι ὁ καθένας μὲ τὸν πόνο του (ὅτι ἐν κοινοῖς κακοῖς ἕκαστος θρηνεῖ δι' ἑαυτὸν ἢ ὅτι πάντες οἱ ἄνθρωποι ἔχουν ἕκαστος τὰ ἰδικά του βάσανα). Ψηλὸς ἄντρας Ἀπόστολος, κοντὸς πομπὴ καὶ γάνα (ὅτι ὁ ὑψηλὸς τὸ ἀνάστημα ὁμοιάζει πρὸς Ἀπόστολον ἥτοι εἶναι ὠραίος. γάνα = διαπόμπευσις) Λεξ. Δημητρ. Σὰν τὰ ἔχον καλὰ μὲ τοῦ Χριστοῦ, τύφλα νὰ ἔχ' οἱ Ἀπουστόλ' (ὅτι ἔχων τις τὴν εὐνοίαν τῶν ἰσχυρῶν δὲν ἔχει χρεῖαν τῶν ὑποδεεστέρων) Σάμ. || Ἄσμ.

Ἐλα, Χριστέ καὶ Παναγιά καὶ δώδεκα Ἀποστόλοι Ἀθῆν.

Κ' ἡ νένιντρος ἦταν Χριστὸς κι τὰ κλονάργια ἀγγέλοι κι αὐτὰ τὰ πυκνουκλόναρα σὰν δώδεκ' Ἀπουστολία

(νένιντρος = δένδρον) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Ἡ σημ. καὶ μεταγν. β) Ἡ ἐορτὴ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων Θράκ. (Σουφλ. κ.ά.): Δώδεκ' Ἀπουστουλάδης. 2) Τὸ ἱερὸν βιβλίον τὸ περιέχον περικοπὰς τῶν πράξεων καὶ τῶν ἐπιστολῶν τῶν Ἀποστόλων καὶ συνεκδοχ. ἐκάστη περικοπὴ ἀναγινωσκομένη κατὰ τὴν λειτουργίαν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν): Διαβάζουν - λέγουν τὸν ἀπόστολο κοιν. || Φρ. Πρὶν τοῦ ἀποστόλου (πρὸ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ ἀποστόλου) Λεξ. Δεέκ. Πρὶν τὸν ἀπόστολο (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Πελοπ. (Μάν.) 3) Ὁ ἀναγινώσκων κατὰ τὴν λειτουργίαν περικοπὴν τοῦ ἀποστόλου Πόντ. (Τραπ.): Ἄσμ.

Ἐλέτ' ἄτεν οἱ ψαλιτᾶδες κι ἀφίν'νε τὰ ψαλιτῆρᾶ,

ἐλέτ' ἄτεν κ' οἱ ἀποστόλ', ἀφίν'νε τ'ς ἀποστόλους.

Ἡ λ. καὶ ὡς κύριον ὄν. κοιν. καὶ Πόντ. (Σάντ. Τραπ.) καὶ ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀπὸ Σίφν. καὶ ὡς παρων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀποστόλοι Κύπρ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Ἀπόστολους Θράκ. Μακεδ. (Λάβδ.) Ἀπόστολοι Κρήτ. (Ἡράκλ. Ρέθυμν.) Μακεδ. Ἀποστόλου Πελοπ.

ἀποστοματίζω Πόντ. — Λεξ. Βάιγ. Δεέκ. Περίδ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.

Τὸ ἀρχ. ἀποστοματίζω.

1) Μεταβιβάζω προφορικὴν παραγγελίαν εἰς τινα Πόντ. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ.: Ἀμον τ' εἶπαν ἄτον, ἐπῆγεν ἐπεστομάτισεν ἄτα (ὅπως τοῦ τὰ εἶπαν, ἐπῆγε καὶ τὰ μετέδωκε) Πόντ. 2) Λέγω, ἀπαγγέλλω τι ἀπὸ μνήμης Λεξ. Βάιγ. Περίδ. Δεέκ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. β) Μανθάνω τι ἀπὸ μνήμης Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποστηθίζω.

Πβ. ἀποστομίζω.

ἀποστομαχιάζω ἀμάρτ. ἔποστομαχιάζω Θήρ. (Οἶα). Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. στομαχιάζω.

Ὑποφέρω πολὺ ἐκ τοῦ στομάχου. Συνών. στομαχιάζω.

ἀποστομίζω Θήρ. Πόντ. (Κερασ.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ. Μ. Ἐγκυκλ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. στόμα. Πβ. καὶ μεταγν. ἀποστομίζω = ἀμβλύνω τὴν ἀκμὴν.

1) Ἐκβάλλω ἐκ τοῦ στόματος, ἐκστομίζω ἐνθ' ἄν.: Τέτοια λόγια δὲν πρέπει ν' ἀποστομίζης Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐκ ν' ἀποστομίσω νὰ πῶ λόο κακὸ γὰρ σέ! Θήρ. Αἴτικα λόγια κ' ἰδέπ' ν' ἀποστομίζης Κερασ. Συνών. ξεστομίζω.

2) Ἀνακοινώνω τι τῶν ἀπορρήτων Πόντ. (Κερασ.)

Πβ. ἀποστοματίζω.

ἀποστόμωμα τό, Πελοπ. (Μάν.) — Λεξ. Αἰν. Κουμαν. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. ἀπουστόμουμα Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀποστόμωμαν Κύπρ. Πόντ. (Σάντ. Τραπ.) ἔποστόμωμαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστομώνω.

Τὸ νὰ κάμνη τις κἀνένα νὰ μὴ δύναται νὰ ἀπαντήσῃ, νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ σιγήσῃ, ἢ τὸ νὰ μὴ δύναται τις ν' ἀπαντήσῃ ἐνθ' ἄν. Τοῦ τὰ ψαλε καὶ τὸν ἐπιασε ἀποστόμωμα Μάν. Συνών. ἀποστομωμός, ἀποστομωσιὰ.

ἀποστομωμός ὁ, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστομώνω.

Ἀποστόμωμα, ὁ ἰδ.

ἀποστομώνω σύνηθ. καὶ Πόντ. (Ἄμισ. Ἀργυρόπ. Κερασ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ.) ἀπουστομώνων βόρ. ἰδιώμ. ἀποστομών-νω Κύπρ. ἀποστομούκων Τσακων. ἔποστομώνω Θράκ. (Σαρεκκλ. κ.ά.) Μεγίστ. Προπ. (Ἀρτάκ.) ἔποστομών-νω Κύπρ. Ρόδ. ἔποστομώνου Εὐβ. (Κύμ.) ἔποστομών-νω Ρόδ. ἔπιστουμώνων Ἰμβρ. Σαμοθρ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀποστομῶ.

1) Κάμνω τινά νά μὴ δύναται ν' ἀπαντήσῃ, τὸν ἀναγκάζω νά σιγήσῃ σύνηθ. καὶ Πόντ. (Ἀργυρόπ. Κερασ. Τραπ.) Τσακων.: Τοῦ εἶπε μὲν κονβέντα καὶ τὸν ἀποστόμωσε. Τοῦ εἶπε πέντε λόγια καὶ τὸν ἀποστόμωσα. Δὲ μπορεῖ κανένας νὰ τὸν ἀποστομώσῃ. Τὸν ἀποστόμωσε μὲ τὰ λόγια του. Τὸν ἀποστόμωσα καὶ δὲν μπόρεσε νὰ πῇ γρῦ. Τοῦ 'πε τοῦ 'πε ὥσπου ἀποστομώθηκε σύνηθ. Εἶπα τοῦ 'να χερὰκι κ' ἐποστόμωσά τηνε Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σὰν ἀνοίξ' α' μπουκκα τ'ς, ποῖα δουλεῖ νὰ α' 'πιστουμῶδ' Σαμοθρ. Ἀμα ἄν-νοιξεν τὸ στόμαν του νὰ συντύδῃ, τὸν ἐποστόμωσα Κύπρ. (Γερμασ.) Μὲ τὰ λόγια του ἐποστόμωσέν τον αὐτόθ. Ἐναν λόγον εἶπα κ' ἐπεστόμωσ' αὐτον Τραπ. || Φρ. Κρούω κὶ ἀποστομῶνω σε! (ἀπειλή) Ὁφ. Καὶ μέσ. ἀναγκάζομαι νὰ σιωπήσω Τήν. Συνών. ἀλαλῶνω 1, ἀναστομῶνω 2, ἀποσβολῶνω 5, ἀποσταυρώνω 4. β) Ὑβρίζω Πόντ. (Σάντ.) γ) Μεταφ. ὑπερβάλλω τινά, εἶμαι ὑπέρτερος Ἰβενιζέλ. Παροιμ. 191, 211: Γνωμ.

Ὅλα 'ναι φάδια τῆς κοιλιᾶς καὶ τὸ ψωμί στημόνι, μὰ τὸ καμένο τὸ κρασί οὐλα τ' ἀποστομῶνει

(ὅτι τὸ κρασί εἶναι ἀνώτερον τῶν ἐδεσμάτων καὶ αὐτοῦ τοῦ ἄρτου). 2) Φράσσω τὸν δρόμον ρεύματος, ἀναχατίζω Θεσσ. (Ζαγορ.) — ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,184: Ποίημ.

Ν' ἀποστομώσουν τὸ θολό, τ' ἀγριωμένο κῆμα τοῦ χρόνου ποῦ μᾶς ἐπνίξε

ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἄν. Πβ. Σουῖδ. ἐν λ. ἀποστομοῦν. 3) Κάμνω τινά νὰ χορτάσῃ μέχρι κόρου Κεφαλλ. Κύπρ.: Οἱ πῖτ-τες μὲ τὸ μέλιν ἐποστόμωσάν τον Κύπρ. Αὐτὸ τὸ κρασί ἀποστομῶνει Κεφαλλ. Καὶ ἀμτβ. ἐνεργ. καὶ μέσ. χορταίνω μέχρι κόρου Ἀντικύθ. Θήρ. Κύθηρ. Κύπρ. (Γερμασ. κ.ά.): Ἡφα λαρδὶ κ' ἡποστόμωσα Θήρ. Ἀκόμη δὲν ἀποστομώθηκες; αὐτόθ. Ἀποστομώθη μὲ τὰ φαγητὰ Κύθηρ. Ἐποστομώθησαν πὺν τὸ φάε φάε Κύπρ. Ἐφαα τῶαί 'ποστομώθηκα Γερμασ. Δὲ βορεῖ ν' ἀποστομωθῇ Κρήτ. Εἶμαι 'ποστομωμένος τῶαί 'πὺν τὰ φαγητὰ τῶαί 'πὺν τὰ λόγια σου αὐτόθ. Ἀπὸ τέθκοια πράματα ἐγὼ εἶμαι 'ποστομωμένος Κύπρ. || Ἄσμ.

Ἀς ποῦσιν νὰ χορτάσουν καὶ νὰ 'ποστομωθοῦσιν

Κύπρ. β) Παρέχω ἀρκετὴν πρὸς χορτασμόν τροφήν Ἰμβρ.: Ἐχ' πουλλὰ πιδὰ κὶ δὲ δουρεῖ νὰ τὰ 'πιστουμῶδ'.

4) Δωροδοκῶ Κύπρ. 5) Πληρῶ μέχρι τοῦ στομίου Κύπρ.: Ἐβάλαν του πουλ-λὸν κλαδὶ τοῦ καμιν-γιοῦ τῶ 'ποστομῶσαν το. 6) Φθείρω τὸ στόμα ἤτοι τὴν κόψιν τέμνοντος ὀργάνου, ἀμβλύνω πολλαχ. καὶ Πόντ. (Ὁφ. Τραπ.): Μὲ τὰ χαρτὰ ποῦ κόβεις θὰ ἀποστομώσῃς τὸ ψαλίδι Λεξ. Πρω. Κόψε κόψε σκληρὰ πράματα τῶαί ξύλα ἐποστόμωσεν τὸ μαδαῖριν τῶ 'ἐν κόβκει Κύπρ. Ἐπεστόμωσες τὸ μαδαῖρ' Ὁφ. Τραπ. Ἐπεστομῶθε τὸ κρεπὶ (εἶδος ἀξίνης) Ὁφ. || Ἄσμ.

Κὶ ἄρ' τὸ μαδαῖρ' τ' ἐσύρθανε 'κεῖνο ν' ἀποστομοῦται καὶ τὸ χαλκὸν τ' ἐψέθανε 'κεῖνο ν' ἀποκολοῦται

Πόντ. Καὶ ἀμτβ. γίνομαι ἀμβλύς, ἀμβλύνομαι πολλαχ.: Ἀποστόμωσε τὸ μαχαίρι - τὸ τσεκούρι κττ. πολλαχ. Ἐποστόμωσε τὸ μαχαίρι, δὲν κόβει Εὔβ. (Κύμ.) || Ἄσμ.

Καὶ σὺ, σπαθὶ μου δαμασκί, νὰ μὴν ἀποστομώσῃς ἄγν. τόπ. Συνών. ἀπακονῶ.

ἀποστομωσιὰ ἡ, Θράκ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστομῶνω.

Ἀποστόμωμα, ὁ ἴδ.

ἀποστομωτικός ἐπίθ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *ἀποστομωτός < ἀποστομῶνω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ικός.

Ὁ ἱκανὸς νὰ ἀποστομώσῃ τινά, ὁ ἀποστομῶνων ἔνθ' ἄν.: Ἀποστομωτικὴ ἀπάντησι.

ἀποστούππι τό, Λεξ. Βλαστ. ἀπουστούππ' Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σιουππί.

Ὑπόλειμμα μαλλίου ἀπομένοντος εἰς τοὺς ὀδόντας τοῦ λαναριῶ: Φρ. Μπῆκας κὶ σὺ τώρα 'ς τοῦ χουρὸ νὰ μάης τ' ἀπουστούππια! (νὰ μαζέψῃς τὰς τρίχας τῶν γυναικῶν. Πρὸς τὸν καθυστερήσαντα νὰ προσέλθῃ εἰς δημοτελεῖ πανηγυριν) Αἰτωλ.

ἀπόστραβος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίθ. στραβός.

Ὁ ἐντελὴς στραβός, ὅλως τυφλός: Φρ. Στραβός κὶ ἀπόστραβος. Συνών. θεόστραβος.

ἀποστράβωμα τό, Πελοπ. (Μάν.) ἀποστράβωμαν Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστραβῶνω.

Τὸ νὰ τυφλωθῇ τις τελείως ἔνθ' ἄν.: Ἀποστράβωμα σ' ἐπιάσε καὶ δὲ δὸ λέπεις κοντά σου; Μάν.

ἀποστραβῶνω σύνηθ. καὶ Πόντ. (Οἶν. Τραπ. Χαλδ.) ἀπουστραβῶνον βόρ. ἰδιώμ. ἀποστραβούκον Τσακων. 'ποστραβῶνω Εὔβ. (Αὐλωνάρ.) Κρήτ. κ.ά. πουστραβῶνον ἔνιαχ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀποστραβοῦμαι.

1) Κάμνω τι ἐντελὴς στρεβλόν, στρεβλῶ τελείως σύνηθ.: Τὸ ἀποστράβωσες τὸ μπαστοῦνι σύνηθ. || Παροιμ. Ἦτανε στραβὸ τὸ κλῆμα, τὸ ἔφαγε κὶ ὁ γάιδαρος κὶ ἀποστραβώθηκε (ἐπὶ ἀλλεπαλλήλων παθημάτων) ἔνιαχ. Καὶ ἀμτβ. Ἀποστράβωσε ἡ κολόνα Λεξ. Δημητρ. || Παροιμ. Τὸ ξύλο ἦτανε στραβὸ καὶ τώρα ἀποστράβωσε (ἐπὶ τῶν πασχόντων ἐξ ἀλλεπαλλήλων δυστυχιῶν ἢ πραγμάτων χειροτερευόντων) Ἰβενιζέλ. Παροιμ. 313, 408. Ἦτανε στραβὸ τὸ κλῆμα, ἦφαέν το καὶ τὸ κτήμα κ' ἡποστράβωσε (συνών. τῇ προηγούμενῃ) Σίφν. 2) Κάμνω τι χειρότερον, καταστρέφω σύνηθ.: Μοῦ ἀποστράβωσε τὴ δουλειά - τὴν ὑπόθεσι. 3) Καθιστῶ τινα ὅλως τυφλόν, ἀποτυφλῶνω σύνηθ. καὶ Πόντ. (Οἶν. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων.: Ἦτανε στραβός κὶ ὁ γιαιτρός τὸν ἀποστράβωσε. Ἀποστραβώθηκε ἀπὸ τὰ γεράματα. Ἀποστραβώθηκε καὶ δὲ βγαίνει ἀπὸ τὸ σπῖτι του σύνηθ. Ἐποστράβωσές με Οἶν. Ἀσ' σὸ πολλα τὴν κάπταν ἐποστραβῶθα (ἀπὸ τὸν πολὺν καπνὸν ἀπετυφλώθη) αὐτόθ. Ὁ κορναχτὲ μ' ἀποστραβοῦτζε (ἢ σκόνη μὲ ἀποστράβωσε) Τσακων. || Φρ. μεταφ. Ἐποστραβώθηκα καὶ τὴν ἔπαθα Αὐλωνάρ. Ἐποστραβώθηκε ὁ βλάκας καὶ τοῦ τήνε φουσκώσανε δίχως πεντάρα (τοῦ τήν ἔδωσαν ὡς γυναικα) Πελοπ. (Μάν.) 4) Ἐπαναφέρω τὴν ὄρασιν τινος Πόντ. (Τραπ.) Συνών. ξεστραβῶνω. 5) Μέσ. ἐπανακτῶ τὴν ὄρασιν Ἀθῆν.: Ἀποστραβώσου, κακομοίρη, καὶ βλέπε!

ἀποστραγγαλίζω Πόντ. (Κερασ. Οἶν. κ.ά.)

Τὸ μεταγν. ἀποστραγγαλίζω = πνίγω διὰ στραγγαλισμοῦ.

Ἀποστρεβλῶνω τινά, ἐξαρθρῶ, ἔνθ' ἄν.: Ἀτώρα χτυπῶ καὶ ἀποστραγγαλίζω σε! (ἀπειλή) Κερασ.

ἀποστραγγάλισμαν τό, Πόντ. (Κερασ. κ.ά.) ἀποστραγγάλισμαν Πόντ. (Κερασ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστραγγαλίζω.

Τὸ νὰ ἀποστρεβλώσῃ τις τινα.

ἀποστραγγαλῶνω ἀμάρτ. Μέσ. ἀποστραγγαλοῦμαι Πόντ. (Οἶν.) Ἐποστραγγαλῶνομαι Ρόδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. στραγγαλῶνω.

